

Grøn rørsla

Eftir Frits Johannesen

Komið var inn í desember. Adventskransarnir hingu undir bitunum, grønir og vinsælir. Børnini hugdu at kransunum við stórum eygum og droyndu um stór grøn jólatré við túsundtals ljósum á. Soleiðis var tað ár undan ári. Tey eldru ristu bara við høvdinum — serliga mammurnar, ið keyptu alt jólastásið. Menninir yptu øksl og onkur setti knýklar í brýr, men søgdu lítið og einki. Teir slangaðu sær adventssunnudagarnar. — hugdu upp á adventskransarnar — durvaðu og droyndu um ræst kjøt fyrra jóladag og um reypandi menn annan jóladag.

Tormóður lá eisini og slangaði sær. Honum dámdi best at lesa Dimmu. Adventskrans átti hann ongan — og ræsta kjøtið lá langt burtur í huganum. Gamla Dimma var bæði adventskransur og ræst kjøt fyri honum nú jólini stundaðu til.

Fólk vitjaðu dúgliga forrætingarnar. Soleiðis var tað um alt landið, og soleiðis var tað eisini í bygðini, sum Tormóður livdi í og virkaði í.

Ein dagin fóru tvær bygðakonur niðan eftir Garðsgotu — kant av kanti við tungari innkeypstasku — sum kirkjukonur. Tær talaðu sínámillum um Tormóð. Tær tivaðu, tivaðu og snakkaðu...steðgaðu á... hugdu hvør upp á aðra.

Tær vóru samdar um, at okkurt hevði hann í hett-

uni, nú hann fór so al-goystur inn eftir Bakkanum.

Tær sleptu Tormóði eina løtu úr tonkunum, og snúði prátið seg nú um, hvat Dimmalætting skrivaði. Onnur hevði keypt sær ein pakka av kongabommum. Hetta keypti hon hvønn týsdag, hósdag og leygardag. Henni dámdi so væl at fáa sær okkurt sett undir tonnina, meðan hon las Dimmu, og serliga var tað styrkjandi, tá ið eitt reytt kongabomm lá undir tunguni.

Í tí Ulla umrøddi Dimmu, tók hon eitt kongabomm úr frakkalummanum — helt tað eina løtu millum tummulin og peikifingur — legði tað so hegnsliga á vørrina og bommið smeyg sær — sum stari í búr sitt — undir tunguna.

»Hetta styrkir sambandsáskoðanina — tro

mod Gud og kongen«, mumlaði hon varisliga.

Ein grein um Green Peace stóð í Dimmu síðsta hósdag. Ulla greiddi hinar konuni frá hesi grein — bæði við hondum og fótum... hvat Green Peace stóð fyri, hvussu djarvir teir vóru. Teir bardust imóti teimum, ið dálkaðu himmal og hav. — Tær andaðu og tivaðu, tivaðu og andaðu. — Brekkan var heldur tung at ganga, men tær tóku seg spakuliga niðan brekkuna — kant av kanti, við tungari innkeypstasku.

Ulla helt fyri »Ikki mundi tað verið til fá-

nyttis, um Green Peace

legði at kjallarahúsmunnunum hjá Tormóði og tók eitt sindur av tí órúddi, ið floymdi út úr kjallaranum hjá honum«.

Tær fingur at vita frá einum óvita, ið kom fram við at Tormóður hevði keypt grønsápu. Ulla grunaði yvir, um Tormóður mundi hava lisið greinina í Dimmu um Green Peace. Tær kveittu yvir at húsunum hjá Tormóði og sóu alskyns órúdd standa uttan fyri kjallarahurðina.

»Ju dekan fari ikki — man hann ikki hava lisið greinina?« Tær hugdu hvør upp á aðra og Ulla brosaði. »Har sært tú, Óluva. Tað er einki at ivast í, Tormóður hevur lisið greinina um Green Peace. Hvi heldur tú, hann keypir grønsápu? Jú, nú skal kjallarin vaskast og skrubbast og skrubbast og vaskast«.

Hon fekk sær eitt kongabomm afturat — tivaði og andaði, andaði og tivaði — steðgaði á og frøddist yvir, at gamla Dimma fekk beint ein slikan súðall sum Tormóð á ta grønu leiðina!

Ulla var beinrakni í sín- um skoðsmáli. Tormóðir hevði bæði lisið greinina og klípt hana út og goymt hana millum bløðini í Føroyingatiðindi. Hetta var tyngsta og tjúkkasta bókin, hann átti, og metti hann, at greinin um Green Peace vígaði nógv — var stór í vavi og skuldi ikki undirmetast.

Hverja ferð, morgundrekkað varð drukkið, tók hann greinina fram, fekk sær ein sukurmola undir tonnina, seyð te gjøgnum molan steðgaði á, hugsaði djúpt og hugdi út gjøgnum vindeygad, meðan sukurmolin blotnaði millum tenninar. Eyguni vóru sum flotoyggar í sólarrenning, gløðandi við reyðum eygnakanti. Meir og meir hann las greinina, meir og meir staroygdur gjørdist Tormóður. Hann kundi hugsað sær at rópt út um allar geilur, at jarðarinnar undirgangur var í nánd, fái tykkum ikki fleiri børn!!! Tað vóru nógvir hvirluvindar í heysinum og ringt varð at stýra tankunum. Hann mátti fáa føroyingar at gera, sum Green Peace gjørdi og stóð fyri.

Hann fekk sær ein temunn afturat. Hesi var bara so ógemeina heitur, men so gjørdi hann, sum hann plagdi í slikum føri, helt á skálina og drakk. Illa slurkaði Tormóður, tá ið hann drakk av koppi, men tá ið skálin leitaði sær

móti varrunum, var slurkingin 10 ferðir verri. Tormóður hevði yvirskugg, líktist mest eini skóbust. Tá ið hann setti skálina frá sær aftur, stóðu skeggripur eftir kantinum sum nótalínur. Hetta beit hann merki í, skálin var ikki vaskað í einar átta dagar. At vaska upp fleiri ferðir um dagin, var ov ovboðið, men okkurt mátti gerast. Tað var ikki rætt, at kjallarin skein, meðan tekrússið sá út sum ein grásúla.

Tormóður legði greinina um Green Peace varliga saman, sum ein rabinari eftir at hava lisið í Talmud, og legði hana millum bløðini í Føroyingatiðindi. Hann fór út fyri dyr, setti kollin á høvdið og fór spákandi óman í bygðina. Tveir grønir gentuskótar fóru skundisliga á patroljufund. Tormóður steðgaði á, vendi sær á, tá ið skótararnir vóru farnir framvið.

»Sum tann grøni liturin er vakur«, mutlaði hann. At gerast skóti nú, tað var ov seint. Nei, tað bar ikki til. Men partvis grønur, tað kundi kanska latið seg gjørt. Kanska skuldi hann keypt sær eitt grønt slips. Hann fór við stórum skundi inn til keypmannin og spurdi eftir grønum... grønum... slipsi. Nei, grønt slips var einki, men grønt slofva var at fáa. Hann keypti so hesa grønu sloyfuna, og stakk hana djúpt í lumman.

Hann skundaði sær til húð, fór inn í kjallarin og legði sloyfuna undir ein turran fisk, hann hevði liggjandi í kjallaranum.

»Hann skuldi skam vera finur jóladag, nú skuldi hann standa sum talsmaður fyri tí grønu røstina her á garðinum restina av lívinum«.

Meðan hann soleiðis hugsar djúpt, gjørdist eitt sindur myrkleitt í kjallaranum. Hetta var skuggin frá Ullu, sum kom framvið, ið gjørdi at hálsáskýmt gjørdist inni.

Tormóðir rópti sum ein konfirmantur:

»U-ULL-ULLa«.

Ulla steðgaði á og hoyrði navn sitt — hon hugdi inn í kjallarin hjá Tormóði og sá fjesið á hásum súðallinum, sum á einum Rembrandtmálningi standa í durinum.

»Var tað tú, ið rópti?«

»Ja, ja, lukka, jólini eru vøkur Ulla... tykkum er í dag... í Dávids stað... halt teg at Green Peace...«

Hann mátti koma í samband við onkran í bygðini og ringt hevði hann við at

koma í samband við fólk og illa dugdi hann at málbera seg.

Ulla gekk at durinum. Hon tivaði sum vant og var nú vordin so ring av astmu, so tað ríkti í henni sum á einari gamlari hjalsurð. »Go...go... go dag Ulla... jólini nærkast... tað er eitt sindur kalt«.

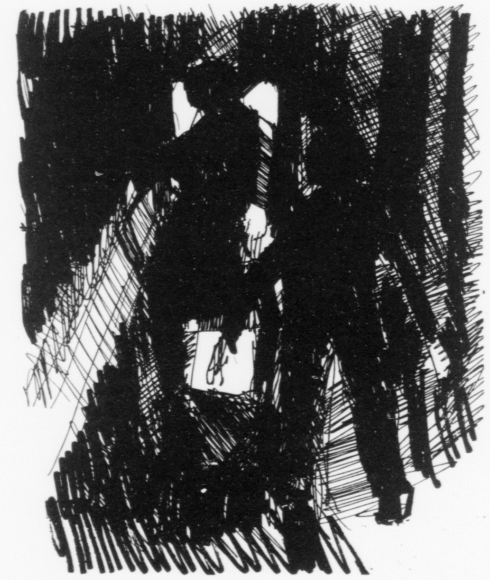
»Høgættin er ring fyri meg. Eg má sita uppi undir mær helvtina á náttini. Vøkutimarnir gerast alt fleiri, men gott er at hava Dimmu hjá sær og serliga er tað greinin um Green Peace, sum er góð at lesa svøvnleysar nætur«, segði Ulla.

Blóðið í æðrunum á Tormóði kom næstan upp á kók, tá ið hann hoyrði orðið Green Peace. »Alt stóð so klárt fyri honum, sum orðini á svørtu talvu.«

»Frálíkt, frálíkt — hatta er púra satt, tað, sum har stendur — tað kemur mær fyrri.«

Ulla tivaði og grópaði í frakkalummanum eftir einum kongabommi. Dimmu hevði hon undir vinstra armi. Hirsadi við økslini, hverja ferð, hon stakk hondina djúpari niður í lumman eftir teimum reyðu bomperlunum.

»Okkurt má gerast«, dettur fram úr Tormóði,

Myrkt gjørdist í kjallaranum

